

1. 's-Gravenhage.

'Een dronken piloot? Geen haar op me hoofd die eraan denkt om bij jou in te stappen Wouter. En die vliegt notabene met de Koningin... Zegt ie.'

In het ouderwetse kroegje-op-de-hoek, ondanks het verbod een rokerig hol, trok de overdadig opgemaakte vrouw van bijna middelbare leeftijd een vies gezicht naar de twee mannen aan hun tafeltje:

'Gestoord... een aangeschoten vlieger.'

Ze stak haar vinger omhoog en slingerde die in de rondte, in vastberaden afkeuring. Alsof ook alle andere gasten haar mening moesten weten. Haar grote, kwistig kersenrood opgemaakte lippen kregen iets clownesks door de afkeurende grimas die meekwam.

Het hoge tafeltje waaraan ze zat - in het midden van het kleine café, op een lange steel vast gemonteerd op de vloer - bood het houvast dat ze voor haar manoeuvre nodig leek te hebben.

Andere stamgasten, stelletjesgewijs aan de her en der langs de wanden verspreide lage tafeltjes, lieten haar verontwaardigde uitroep voorbijgaan. Die waren wel gewend aan optredens van Bets, wanneer ze 'iets' op had.

Alleen twee onbekende mannen, op veilige afstand samen aan de lange bar, gaven haar aandacht.

Niet dat ze luisterden naar wat er zo krachtig uit Bets royaal bemeten mond kwam. Ze bekeken haar om een heel andere reden.

Bets mixte élégance met iets waar mannen nu eenmaal graag naar kijken. Ze combineerde het met iets

vulgairs, en dat alles bijeen in ruime mate. Het wankele evenwicht ertussen maakte haar spannend en op een oer-manier aantrekkelijk.

‘Gelul Bets,’ verdedigde Wouter zich. Ook hij gebruikte hun hoge tafeltje om z’n evenwicht te houden.

‘Als ik vlieg dan drink ik niet, en als ik drink dan vlieg ik niet.’

Wouter z’n tong had er moeite mee, maar het ging goed. Tot zijn tevredenheid kwam de zin er toch in één keer vloeiend uit.

Hij had zijn verweer tamelijk zacht uitgesproken. In het café luidkeels over zijn werk praten, vermeed hij liever. Zijn gedempte toon was tegelijk een poging om Bets wat zachter te zetten.

‘Jongen, ik zie aan je kop dat je liegt,’ antwoordde Bets op ongegeneerde sterkte.

‘Hier kijk zelf.’

Ondanks haar aangeschoten toestand graaide ze in één haal een spiegeltje uit haar tas. Ze reikte naar de overkant van het tafeltje en hield het ding triomfantelijk voor Wouter zijn gezicht.

Haar volle vrouwelijkheid vond halverwege het tafeltje steun op haar elleboog. Zonder die ondersteuning was de beweging nooit goed afgelopen. Dan was er van alles op de vloer geëindigd.

Plotseling zag Wouter zichzelf van dichtbij in de wiebelende spiegel.

Best een knappe kop, vond hij.

Stoere brede Germaanse trekken, toegegeven, met misschien iets afhangende oogleden boven zijn helder

blauwe ogen. Maar voor zijn vroeg-middelbare leeftijd nog altijd een puike snoet met een blonde kuif haar.

Na deze geruststelling probeerde hij om zijn eigen aanblik ook sympathiek te vinden.

Gemakkelijk ging dat niet; zijn gezicht oogde merkwaardig draaierig in de spiegel.

Tegelijk voelde hij iets vreemds... Een duizeling.

Wouter schrok. Een evenwichtsstoornis?

Zijn gezichtsvermogen?

Het wiebelige gedoe ontstond natuurlijk door de onvaste spiegel zo dichtbij zijn ogen, in Bets haar uitgestrekte arm waarmee ze hem verrast had.

Bets hing ver over het tafeltje heen naar Wouter toe, zodat hij uitgebreid zicht gekregen had op haar opgestuwd décolleté.

Zijn ogen schoten heen en weer. Van het wulpse panorama onder de spiegel door, naar zijn gezicht in de spiegel. In dat afwisselend ver weg en dichtbij kijken móest dat duizelen welhaast ontstaan?

Vanuit zijn ooghoek zag hij de twee mannen aan de bar elkaar aanstoten en zich naar Bets wenden. Wat een gevulde bloes allemaal teweeg kan brengen, realiseerde hij zich.

De overdosis aan visuele dynamiek dwong hem zijn blik af te wenden. Hij richtte zijn ogen op de deur van het kroegje, op zoek naar vastigheid.

Terwijl zijn blik zich instelde op die grotere afstand voelde hij de draaierige sensatie nadeinen.

De andere man aan hun tafeltje, Bets haar middelbare echtgenoot, jasje-dasje kantoorman, bebrild met een stevig rood montuur, viel haar bij:

‘Wat jij ‘n risico’s neemt Wouter... Stel dat ik morgen landelijk publiceer:

‘Piloot van de Koningin drinkt teveel’,
dan ben je de pineut.’

Superieur achterover leunend observeerde hij zijn plotselinge opponent.

‘Ja mooi,’ reageerde Wouter - hij hield zijn hoofd angstvallig rechtop, het draaierige gevoel van daarnet was hij niet vergeten - ‘zet daar dan tegelijk bij:

‘Journalist Wolf Scheringa verzint
het nieuws tegenwoordig zelf, in
aangeschoten toestand’

Koopdiekrant !

Dat zal je hoofdredacteur leuk vinden...’

‘Nieuws gaat niet over mij Wouter. Nieuws is nieuws.’

Wolf Scheringa zijn gezicht trok strak en werd wittig. Hij pakte op besliste wijze de bril van zijn grijze-harenhoofd, vouwde hem samen en stopte het montuur zelfverzekerd in de binnenzak van zijn colbert. Als een notabele op een 18de eeuws doek, die zojuist een vonnis had uitgesproken.

‘Nieuws, uit wel beschonken bron,’ kaatste Wouter terug. ‘Trouwens... Privacy makker. Bemoei je met je eigen zaken.’

‘Dit zijn mijn zaken Wouter. Als jij morgen met je straalvliegtuig met de Royal Family - koninklijk de plomp ingaat, heb ik vergeefs belasting betaald.’

‘Mooi,’ reageerde Wouter spottend, ‘mocht ik neergaan... dan in stijl.

Morgen vlieg ik trouwens niet. Wij hanteren vierentwintig uur tussen bottle en throttle.’

Wolfs vingers maakten een roffel op de tafel:

‘Ik heb liever dat je zuinig bent op onze peperdure poppenkast. De familie is altijd goed voor extra oplagen.’

‘Krijg ik tips van jou hoe ik moet werken?’

‘Wouter, jij wordt vorstelijk betaald en vervolgens vlieg je ladderzat in het rond.’

‘Wolf, je gaat te ver. Als je kritiek op mij wilt hebben, best... Maar je kletst uit je nek en van vliegen begrijp je geen snars. Hou je bij je knipselkrantje. Je hebt niet voor niks op de kleuterschool knip- & plakles gehad. Daarvoor betaalde ik de belasting.’

‘Jongens...,’ kwam Bets sussend tussenbeide, ‘we zitten hier om in te nemen. Koest, dit is niet de tweede kamer:

‘Order, order!’

‘Theodore, een rondje wil je?’

De royale glimlach waarmee ze de bestelling plaatste werd vervolgens op de mannen aan haar tafeltje losgelaten.

Dat werkte.

Theodore kwam achter zijn tap vandaan met een blad waarop drie glazen stonden. Diens elegante jacquet met vlinderdas - volkomen overdressed voor het eenvoudige kleine café met lambrisering uit de vijftiger jaren - gaf de plek op een grappige manier toch cachet.

Zwierig plaatste hij de volle glazen op hun tafel.

Even bleef Theodore naast hen staan. Woordenloos informeerde hij of alles naar wens was.

Al die tijd bleef Bets haar twee mannen bezweren met haar nog steeds niet te missen glimlach.

Wouter vermoedde waar Theodore zijn tijd en aandacht vandaan kwamen. Vanaf diens positie moest er een prachtig uitzicht zijn in Bets haar fraai gevulde bloes.

Wouter vond Bets wel wat.

Maar ze hoorde bij Wolf. Nu opstaan en weggaan zou hem in ieder geval niets brengen en wie weet? Volhouden, besloot hij.

Besloot?Hij voelde dat hij niet in de hand had waar zijn passies hem naartoe dreven.

De middag ging over in de avond. Niemand gaf op. Uiteindelijk dronken ze alle drie ernstig teveel.

‘Verschrikkelijk...’ liet Wouter op een moment weten, ‘ik trek het niet meer. Ik moet mijn liefje bellen, vragen of ze me wil komen halen.’

Omdat hij zijn mobiel niet bij zich had stond hij op en slingerde de kleine gang in, achter het café.

Daar stonden automaten met sigaretten en er hing een telefoon aan de muur.

Deuren leidden er naar toiletten en andere ruimten. Verf bladderde van de muren en her en der waren aankondigingen van cultuurprogramma’s tegen de muur geplakt. Typisch achter de coulissen in een ouwe kroeg.

Door de slechte verlichting vanwege verbouwings-activiteiten in een dieper gelegen kelder, kostte het hem moeite om zijn huisnummer aan de praat te krijgen. De

oude telefoon had ook teveel raadsel-knoppen voor Wouters conditie. Bovendien twijfelde hij aan zijn eigen telefoonnummer. Een zes of een nul aan het eind. Of andersom, was de nul misschien een negen?

Uit zijn binnenzak viste hij paperassen tevoorschijn waar hij zijn eigen nummer uit opdiepte.

Tenslotte lukte het om zijn Marianne, lief en betrouwbaar als altijd, aan de lijn te krijgen.

Die beloofde hem met haar auto te komen halen.

Terug aan het tafeltje, zei Wouter:

‘Bets, ik word opgehaald. Laten we alvast ons afscheid bezoenen.’

Bets keek half lacherig naar Wouter.

‘Ze hoort bij mij, man,’ zei Wolf ontremd door drank en geïrriteerd door jaloezie. ‘Neem er zelf een. Eén, bedoel ik.’

‘Heb ik, heb ik.’

Wolf kon het niet waarden:

‘Laat haar. Privacy weet je wel?’

‘Flauwe kul,’ mopperde Wouter op zijn zeebenen.

‘Kom, de laatste ronde. Ik word zo opgehaald.’

‘De grote piloot moet door een Bob gered worden,’ schamperde Wolf, ‘Bobbelen deze keer. Zijn eigen blonde vlam, die hij zijn liefje noemt, is de klos.

Wij nemen gewoon een taxi.’

Met groot doorzettingsvermogen gooiden ze de laatste glazen achterover.

Wouter raakte het overzicht kwijt.

Toen zijn recht-door-zee Marianne hem ophaalde en zonder te verblikken of te verblozen bij Theodore de

rekening betaalde, gaf hij het op, de gang van zaken te bepalen. Dankbaar slofte hij achter haar dansende paardenstaart aan naar buiten.

Omkijken deed hij niet meer. De herinnering aan de draaierige sensaties door het spiegeltje van Bets weerhield hem.

‘Wouter... waar ben je mee bezig joh. Je